

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 10 maja 2011 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2009**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2009 (SEC(2010) 963– C7–0211/2010) ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2009, wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾, oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając poświadczenie wiarygodności rozliczeń, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, przedkładane przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2009, Sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾ oraz rezolucję zawierającą uwagi, stanowiącą integralną część tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2009 (05891/2011 – C7–0053/2011),
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 145, 146 i 147,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej i opinie pozostałych zainteresowanych komisji (A7-0135/2011),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, zaś na mocy art. 317 dokonuje tego we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność, zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami,
- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi w wykonywaniu jego roli organu udzielającego absolutorium,
- C. mając na uwadze, że jego uwagi dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego stanowią integralną część decyzji Parlamentu z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, Sekcja III – Komisja,

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2009.

⁽²⁾ Dz.U. C 308 z 12.11.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 z 12.11.2010, s. 129.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0194. (Zob. s. 31 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

UWAGI OGÓLNE

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał Obrachunkowy co roku przedstawia coraz więcej coraz bardziej szczegółowych sprawozdań; żałuje jednak, że niestety nie zawsze poświęca im się uwagę polityczną, na jaką zasługują, co wynika z przepisów mających zastosowanie w Parlamencie;
2. zwraca uwagę, że sprawozdania specjalne mają ogromne znaczenie w związku z refleksją nad programami i projektami, ich zmianami lub modyfikacjami, gdyż mogą prowadzić do wydajniejszego wykorzystywania zasobów ludzkich i środków budżetowych; docenia pozytywne podejście Komisji do tych procesów, a także jej gotowość do szybkiego podejmowania działań w celu zaradzenia większości niedociągnięć wskazywanych przez Trybunał Obrachunkowy w tych sprawozdaniach;
3. ponownie wzywa swoje właściwe organy do modyfikacji przepisów w taki sposób, aby właściwa komisja w oparciu o wagę wyników kontroli Trybunału Obrachunkowego mogła zdecydować, czy istnieje potrzeba sporządzenia na sesję plenarną sprawozdania z inicjatywy własnej nieujętego w kwocie przydzielonych sprawozdań z inicjatywy własnej;

UWAGI SZCZEGÓŁOWE**Część I: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15/2009 w sprawie pomocy UE wdrażanej za pośrednictwem organów Narodów Zjednoczonych: podejmowanie decyzji i monitorowanie**

4. zauważa, że w latach 2002–2008 fundusze Unii na rzecz rozwoju działające za pośrednictwem organów ONZ wzrosły dwukrotnie, do ponad 1 mld EUR;
5. przyznaje, że dzięki lepszej koordynacji darczyńców działanie za pośrednictwem organów ONZ może przynieść znaczne korzyści skali, a także bardziej skuteczną pomoc, ale podkreśla, że niekoniecznie ma to zawsze miejsce, gdyż organizacje społeczeństwa obywatelskiego często wnoszą cenny wkład w postaci znajomości warunków lokalnych i ich udział może prowadzić do zwiększenia odpowiedzialności partnerskich krajów rozwijających się;
6. wyraża zaniepokojenie faktem, że Trybunał Obrachunkowy uznał, iż trudno jest przełożyć ściśle prawne wymogi dokonywania obiektywnego i przejrzystego wyboru partnerów na praktyczne kryteria wspierające proces decyzyjny;
7. wzywa zatem Komisję do opracowania jasnych kryteriów i procedur wyboru, które w każdym przypadku gwarantowałyby wybór najbardziej efektywnych i skutecznych mechanizmów udzielania pomocy;
8. wzywa Komisję do dokładniejszego monitorowania projektów pomocy realizowanych przez ONZ, aby ustalić ich rzeczywiste oddziaływanie i efektywność kosztową;
9. uważa, że wniosek Komisji w sprawie wielostronnych funduszy powierniczych powinien łączyć zdolność Komisji do tworzenia i koordynowania takich funduszy i zarządzania nimi z wystarczającą kontrolą demokratyczną i budżetową;
10. jest zdania, że dalsza współpraca z systemem ONZ powinna zależeć od postępów w zakresie procesu reformowania ONZ, statusu Komisji w systemie ONZ oraz opracowania procedur i praktyk dotyczących ścigania przestępstw popełnianych przez pracowników w organizacjach międzynarodowych; ponadto uważa, że należy utworzyć system pozwalający na wykrywanie i odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot pochodzących z funduszy unijnych;
11. dostrzega potrzebę uzupełnienia istniejących ram regulacyjnych przez zapewnienie właściwym urzędnikom zatwierdzającym przez delegację Komisji, Służbie Audytu Wewnętrznego Komisji i Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu dostępu do sprawozdań z kontroli wewnętrznej ONZ;
12. uważa, że należy dostarczyć Parlamentowi dowodów gwarancji w postaci poświadczenia wiarygodności ze strony organizacji międzynarodowej, podobnego do tego, które wydają właściwi urzędnicy zatwierdzający przez delegację Komisji, oraz do wymaganych przez Parlament od państw członkowskich krajowych deklaracji w sprawie zarządzania;

13. uważa, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i jej złożona struktura umożliwiająca jej urzędnikom zarządzanie funduszami Komisji w działaniach zewnętrznych sprawia, że problemy związane z zarządzaniem i kontrolą stają się jeszcze bardziej naglące; jest zdania, że w związku w powyższym kluczowe znaczenie ma osiągnięcie przez Unię w ONZ takiej samej pozycji, jaką zajmują państwa członkowskie w celu osiągnięcia widocznych postępów w zakresie kontroli i – zależnie od przypadku – działań następczych dotyczących odzyskiwania środków lub innych zobowiązań;
14. wzywa Komisję do informowania w większym stopniu na temat wykorzystywania EFR na szczeblu krajowym i regionalnym w krajach AKP oraz do zapewnienia lepszej widoczności wszystkich finansowanych przez Unię działań na arenie międzynarodowej;

Część II: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 17/2009 w sprawie działań w zakresie szkolenia zawodowego kobiet współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego

15. przypomina Trybunałowi Obrachunkowemu i Komisji, że na mocy art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspieranie równości mężczyzn i kobiet we wszystkich działaniach Unii jest podstawową zasadą Unii Europejskiej; w związku z tym kwestie równości płci muszą być uwzględniane na wszystkich etapach procedury budżetowej, w tym na etapie przygotowania, wdrażania i audytu budżetu Unii Europejskiej;
16. przypomina Trybunałowi Obrachunkowemu i Komisji o ustaleniach i zaleceniach zawartych w analizie dotyczącej wykonalności sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci;
17. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie sporządzone na szczeblu Komisji i w pięciu państwach członkowskich (Niemcy, Hiszpania, Francja, Zjednoczone Królestwo i Włochy), które otrzymały w sumie 76 % środków wydawanych na działania w zakresie szkolenia zawodowego kobiet współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w okresie programowania 2000–2006; zauważa jednak, że w sprawozdaniu stwierdzono szereg słabych stron w odniesieniu do ustanawiania działań i selekcji projektów skontrolowanych przez Trybunał Obrachunkowy, oraz zwraca uwagę na niedociągnięcia dotyczące monitorowania realizacji programów.
18. zauważa, że działania szkoleniowe przewidziane w programach objętych kontrolą nie wynikały bezpośrednio z analiz istniejących potrzeb na rynku pracy, a ustanowione środki niedostatecznie definiowały sposób, w jaki należy wdrożyć te działania, nie koncentrując się w odpowiednim stopniu na konkretnych grupach docelowych; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Trybunał Obrachunkowy nie uwzględnił szerszych zagadnień dotyczących powrotu kobiet do pracy lub udoskonalenia ich kwalifikacji;
19. sądzi, że w przyszłych programach operacyjnych należy uwzględnić analizę rynku pracy, tak by działania w zakresie szkolenia mogły odpowiadać wnioskowi wyciągniętemu w wyniku tej analizy; uważa jednak, że szkolenia dla kobiet muszą zwiększać ich umiejętności, uwzględniając jednocześnie szczególne potrzeby kobiet, np. w zakresie opieki nad dziećmi i ustaleń dotyczących elastycznych godzin pracy; ponadto zgadza się ze stwierdzeniem, że należy wprowadzić skuteczną procedurę selekcji projektów, aby zatwierdzać projekty, które walczą z nierównością i stanowią odpowiedź na problemy wyszczególnione w analizie;
20. zauważa, że przy wykorzystaniu obecnych wskaźników kryteria selekcji projektów w państwach członkowskich objętych kontrolą nie uwzględniały w dostatecznym stopniu analiz rynku pracy ani nie gwarantowały zgodności wybranych projektów z ogólnymi celami programowymi; zaleca, aby w przyszłości wskaźniki te były bardziej skoncentrowane na kwestii równości płci, aby ustanowiono jasne cele oraz zwiększono wiarygodność informacji w celu zagwarantowania większej skuteczności kontroli przeprowadzanych przez instytucje wdrażające, państwa członkowskie i Komisję;
21. zwraca się do Komisji, aby w dalszym ciągu monitorowała, czy państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie i realistyczne wskaźniki, aby zagwarantować, że gromadzone są wiarygodne dane, które pozwalają formułować rzeczowe wnioski na temat wydajności i skuteczności współfinansowanych działań; pragnie być regularnie informowany o osiągniętych postępach, przy zagwarantowaniu, że obowiązki sponsorów projektów nie staną się uciążliwe;

22. wzywa Trybunał Obrachunkowy do uwzględnienia noty Komisji w sprawozdaniu rocznym dotyczącym wykonania budżetu, dotyczącej pozycji 4 i 13, według której pozycje te mają szerszy zasięg i obejmują między innymi politykę równości płci;
23. mając na uwadze wciąż istniejące różnice w wynagradzaniu kobiet i mężczyzn w Europie, wzywa Komisję, aby nadal wspierała działania w zakresie szkolenia zawodowego adresowane konkretnie do kobiet, aby pomóc im zdobyć lub udoskonalić umiejętności potrzebne do zaradzenia tej dysproporcji.
24. wyraża ubolewanie z powodu zawartej w rocznym sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego uwagi dotyczącej nienależnych płatności we wdrażaniu programu Dafne II; wzywa Komisję do śledzenia sytuacji w tym zakresie i do zapewnienia właściwego wdrażania programu Dafne II w przyszłości;
25. ponawia swoje kierowane do Komisji i Trybunału Obrachunkowego żądanie zawarcia informacji o uwzględnieniu zagadnień płci i danych odnoszących się do płci w sprawozdaniu z wykonania budżetu;

Część III: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 1/2010 w sprawie skuteczności kontroli uproszczonych procedur celnych dotyczących przywozu

26. z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania przez Trybunał Obrachunkowy oraz przeprowadzoną przez niego dogłębną analizę;
27. zdaje sobie sprawę, że uproszczone procedury celne w przywozie, będące ułatwieniem w wymianie handlowej, mają dla podmiotów gospodarczych ogromne znaczenie, lecz wyraża żal, że takie procedury doprowadziły do nieuzasadnionych strat w unijnym budżecie i naruszenia polityki handlowej Unii;
28. wyraża zadowolenie z wprowadzonych na początku 2009 r. udoskonalonych ram regulacyjnych uproszczonych procedur w przywozie, lecz oczekuje, że bez dalszej zwłoki, nie później niż do końca 2011 r., Komisja uzupełni wytyczne dotyczące kontroli *ex post*;
29. zachęca państwa członkowskie do szybkiego wdrożenia tych ram i nawołuje Komisję do uważnego monitorowania postępów;
30. uważa, że wskazany w sprawozdaniu brak kontroli procedur uproszczonych w przywozie w państwach członkowskich jest niedopuszczalny i nawołuje Komisję do dalszego zbadania skuteczności kontroli procedur uproszczonych w państwach członkowskich, a w szczególności do przeanalizowania postępów w prowadzeniu przez państwa członkowskie kontroli *ex post* (ich częstotliwości, metodyki, stosowania analizy ryzyka, organizacji) oraz do przedstawienia Parlamentowi wyników tej analizy do końca 2011 r. w odniesieniu do co najmniej połowy państw członkowskich oraz do końca 2012 r. w odniesieniu do pozostałych państw członkowskich;
31. uważa, że państwa członkowskie powinny dołożyć większych starań dla zapewnienia skutecznego pobierania należności celnych, mając w szczególności na uwadze, że zatrzymują one 25 % należności jako zwrot kosztów za ich pobieranie;
32. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego, by rozważył podjęcie dodatkowych działań związanych z tym specjalnym sprawozdaniem po tym, jak zostaną wprowadzone wytyczne dotyczące kontroli *ex post*, i nawołuje Komisję do przedstawienia Parlamentowi szacowanych strat w tradycyjnych zasobach własnych, wynikających z obecnych nieskutecznych kontroli uproszczonych procedur w państwach członkowskich;
33. nawołuje Komisję do przeanalizowania niderlandzkiego konceptu kontroli przed udzieleniem zezwolenia, który — pomimo że nie jest powszechnie stosowany w Niderlandach — Trybunał Obrachunkowy określił jako w pełni odpowiadający modelowi kontroli opracowanemu przez Trybunał oraz zalecił stosowanie tego modelu w innych państwach członkowskich i poinformowanie Parlamentu do września 2011 r. o dokonanych postępach;
34. domaga się, by Komisja bardziej szczegółowo zbadała kwestię nadużyć w stosowaniu „nadzwyczajnych uproszczeń” (zwolnień z obowiązku powiadomienia) i by do zakończenia procedury udzielania absolutorium za rok 2009 przedstawiła Parlamentowi szczegółowe dane dotyczące częstotliwości stosowania tych nadzwyczajnych uproszczeń przez każde z państw członkowskich; nawołuje Komisję do bardziej szczegółowego zdefiniowania szczególnych okoliczności, w których przedsiębiorca może korzystać ze zwolnienia z obowiązku powiadomienia;

35. wzywa Komisję do przeanalizowania do lutego 2011 r. przypadków Belgii, Francji, Irlandii, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa, gdzie przedsiębiorcy nie zdołali przedstawić wymaganej dokumentacji celnej w ramach kontroli *ex post*, oraz do poinformowania Parlamentu przed zakończeniem procedury udzielania absolutorium za rok 2009 o działaniach podjętych przez te państwa członkowskie w celu zaradzenia tej sytuacji;
36. wyraża żal z powodu braku spójnej polityki Unii w zakresie kar stosowanych przez państwa członkowskie wobec przedsiębiorców, którzy łamią przepisy dotyczące uproszczonych procedur wprowadzonych po to, by ułatwić im działalność gospodarczą; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o krokach podejmowanych w celu uzdrowienia tej sytuacji;
37. nawołuje państwa członkowskie do uświadomienia podmiotów gospodarczych o ich obowiązkach podczas stosowania procedur uproszczonych, które mogą obejmować organizowanie obowiązkowych szkoleń;

Część IV: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 2/2010 w sprawie skuteczności programów wsparcia projektów infrastruktury i rozwoju nowych infrastruktury w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań naukowych

38. stwierdza rosnącą konkurencję dla Unii Europejskiej ze strony tradycyjnych konkurentów i krajów wschodzących w dziedzinie badań naukowych, rozwoju i innowacji; zauważa w związku z tym, że badania naukowe, a zwłaszcza nowe infrastruktury badawcze, mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów Unii Europejskiej określonych w strategii UE 2020: inteligentny, trwały i sprzyjający integracji wzrost;
39. podkreśla, że Komisja Europejska powinna uważnie rozważyć wszystkie elementy w celu uzyskania najlepszych rezultatów po jak najmniejszych kosztach; zauważa jednak, że ani w sprawozdaniu specjalnym, ani w odpowiedzi Komisji nie ma żadnych wyraźnych dowodów na to, że Komisja rzeczywiście uzyskała optymalne pod względem kosztów wyniki;
40. podkreśla znaczenie wniosku z analizy Komisji przeprowadzonej w 2000 r., w którym stwierdzono brak masy krytycznej w rozwoju technologicznym związanym z infrastrukturą; stwierdza, że ani ze sprawozdania specjalnego, ani z odpowiedzi Komisji nie wynika, że charakterystyka i liczba finansowanych projektów (ogółem 28) osiągnęła masę krytyczną; w związku z tym wzywa Komisję do dalszego wyjaśnienia w tym szczególnym przypadku celu polegającego na osiągnięciu masy krytycznej i sposobu jego promowania;
41. zauważa, że jeśli chodzi o projekty infrastruktury, z przeprowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy wywiadów z beneficjentami, przedstawicielami instytucji badawczych, środowiska naukowego i państw członkowskich oraz państw stowarzyszonych nie wynika, że Trybunał wziął pod uwagę fakt, że są oni w sposób naturalny pozytywnie nastawieni do zrealizowanych projektów; ponadto zachęca Trybunał Obrachunkowy do wykorzystania uzupełniających dowodów w celu lepszego zbadania skuteczności odnośnych projektów;
42. zwraca uwagę, że według stwierdzeń zawartych w odpowiedzi Komisji „fundusze UE wykorzystane na program rozwoju nowych infrastruktury miały na celu zwiększenie europejskiego wymiaru projektów, a nie prowokowanie decyzji związanych z budową nowej infrastruktury”; zauważa jednak, że pojęcia „europejskiego wymiaru” i „europejskiej wartości dodanej”⁽¹⁾ nie zostały precyzyjnie określone, zwłaszcza jeśli chodzi o metodę ich zmierzenia oraz ocenę sposobu, w jaki fundusze wydane na projekty odpowiadają pojęciom „europejskiego wymiaru” i „europejskiej wartości dodanej”; w związku z tym wzywa Komisję do ich dalszego sprecyzowania, w sposób konkretny i wymierny;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 2/2010, odpowiedź Komisji w sprawie pkt 25–26: „Celem programu rozwoju nowych infrastruktury była optymalizacja europejskich infrastruktury poprzez ograniczone wsparcie rozwoju ściśle określonej ilości projektów nowych infrastruktury w należycie uzasadnionych przypadkach może mieć krytyczny, katalizujący wpływ, jeśli chodzi o europejską wartość dodaną”.

43. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym i Komisją, że korzyści, jakie przynoszą uzupełniające źródła finansowania, powinny zostać jasno przedstawione potencjalnym wnioskodawcom, a następnie Komisja i państwa członkowskie powinny je promować, nawet jeśli sytuacja uległa poprawie podczas obowiązywania 7. PR;
44. zauważa, że korzystanie z uzupełniających źródeł finansowania jest kluczowym elementem tworzenia nowych infrastruktur badawczych w najbliższych latach;
45. stwierdza, że istnieje także konieczność podjęcia przez Komisję praktycznych działań w celu odpowiedniego zarządzania finansowaniem uzupełniającym, między innymi poprzez prowadzenie kontroli pod kątem podwójnego finansowania lub niekwalifikowalnego współfinansowania;
46. przypomina, że w 2008 r. Komisja opublikowała praktyczny przewodnik po funduszach UE na badania i innowacje i zachęciła państwa członkowskie do ulepszenia rozwiązań służących skoordynowanemu wykorzystaniu funduszy;
47. biorąc pod uwagę zalecenie zawarte w analizie przedłożonej przez departament tematyczny C Parlamentu Europejskiego w październiku 2010 r. pt. „Przegląd środków bezpieczeństwa w programie ramowym na rzecz badań naukowych”, zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przeprowadzenie – z perspektywy ksiąg rachunkowych i budżetu – oceny działalności badawczo-rozwojowej w dziedzinie bezpieczeństwa, finansowanej ze środków Unii, w tym 6. programu ramowego, działania przygotowawczego w dziedzinie badań nad bezpieczeństwem i 7. programu ramowego;

Część V: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2010 zatytułowane „Oceny oddziaływania w instytucjach Unii Europejskiej: czy wspierają one procesy decyzyjne?”

48. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego i popiera jego uwagi i wnioski;
49. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie z powodzeniem w życie systemu oceny skutków i wyraża uznanie dla wprowadzanych obecnie przez Komisję ulepszeń do tego systemu, a w szczególności dla stałej aktualizacji wytycznych Komisji w sprawie oceny skutków oraz dla zwiększenia roli Rady ds. Ocen Skutków;
50. z satysfakcją stwierdza, że zgodnie z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego procedury oceny skutków stały się integralną częścią procesu opracowywania polityki i przyczyniły się do podniesienia jakości wniosków ustawodawczych Komisji;
51. zachęca Komisję do wprowadzenia środków mających na celu zwiększenie przejrzystości procesu planowania oceny skutków; uważa, że Komisja powinna nie tylko wyjaśniać powody, dla których potrzebne jest sporządzenie oceny skutków, lecz także powinna publikować motywy decyzji o nieprzeprowadzaniu oceny skutków (w szczególności w przypadkach, gdy Rada ds. Ocen Skutków stwierdziła potrzebę przygotowania takiej oceny);
52. jest zdania, że – jak stwierdzono w drugim sprawozdaniu tymczasowym w sprawie działalności legislacyjnej i stosunków międzyinstytucjonalnych z dnia 21 maja 2008 r. sporządzonym przez grupę roboczą ds. reformy parlamentarnej – oceny skutków powinny dotyczyć wszystkich inicjatyw ustawodawczych włącznie ze środkami upraszczającymi i środkami w ramach procedury komitetowej; zachęca wszystkie zainteresowane strony do ponownego zdefiniowania zakresu ocen skutków podczas przyszłych rozmów międzyinstytucjonalnych, biorąc zwłaszcza pod uwagę niedawne zmiany wprowadzone na mocy Traktatu z Lizbony;
53. nalega, by Komisja włączała zainteresowane podmioty nie tylko w prace przygotowawcze do oceny skutków, ale również, by konsultowała się z nimi w sprawie projektów sprawozdań z oceny skutków oraz, biorąc za przykład podejście niektórych krajów OECD, publikowała te projekty sprawozdań;
54. zachęca Komisję, by ulepszyła proces planowania oceny skutków, aby Rada ds. Ocen Skutków dysponowała wystarczającą ilością czasu na dokonanie kontroli;
55. jest zdania, że przedstawianie ocen skutków i debata nad nimi powinny stanowić integralną część pracy legislacyjnej Parlamentu i zachęca komisje, by częściej zapraszały przedstawicieli Komisji do udziału w tych działaniach;
56. zwraca uwagę Komisji na krytyczne uwagi dotyczące długości i technicznego charakteru ocen skutków oraz mało przystępnego języka, którym zostały one napisane; uważa, że postępy w tym zakresie zwiększą przydatność ocen skutków dla prawodawców, zainteresowanych podmiotów i opinii publicznej;

57. zauważa jednak, że bezstronność przeprowadzanych obecnie ocen skutków budzi wątpliwości, ponieważ członkowie Rady ds. Ocen Skutków Komisji Europejskiej, która odpowiada za oceny skutków przedstawiane przez Komisję, są mianowani przez przewodniczącego Komisji i zobowiązani wypełniać jego polecenia;
58. ponadto zauważa, że ten sam problem dotyczy przeprowadzanych przez Komisję ocen *ex post*, które jako pomoc dla Parlamentu w jego roli organu nadzorującego wykonanie budżetu przez Komisję mają jedynie ograniczoną wartość;
59. podkreśla, że oceny skutków regulacji powinny być sporządzane nie tylko przed przyjęciem tekstu legislacyjnego (*ex ante*), lecz również po jego przyjęciu (*ex post*); przypomina, że jest to niezbędne, by móc lepiej ocenić, czy cele związane z danymi przepisami rzeczywiście osiągnięto, czy konieczne jest dostosowanie aktu prawnego lub czy powinien on pozostać w mocy;
60. jest przekonany, że oceny skutków regulacji i inne oceny przeprowadzane w imieniu Parlamentu mają korzystny wpływ na zrozumienie wartości strategii politycznych UE przez opinię publiczną oraz jej wiedzę na ten temat, a także odgrywają pewną rolę, jeżeli chodzi o angażowanie opinii publicznej i inicjowanie debat publicznych;
61. podkreśla, że prawo Komisji do podejmowania inicjatywy legislacyjnej ogranicza rolę Parlamentu, a także jest przekonany, że niezależne, wolne i niczym nieograniczone oceny skutków regulacji i inne oceny pozwoliłyby posłom do Parlamentu Europejskiego w większym stopniu wpływać na kształt przyszłych europejskich strategii politycznych;

Część VI: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2010 zatytułowane: „Czy struktura programu mobilności »Leonardo da Vinci« oraz zarządzanie tym programem mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów?”

62. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego oraz zawartą w nim rzetelną ocenę struktury programu mobilności „Leonardo da Vinci” oraz zarządzania tym programem;
63. z zadowoleniem odnotowuje ogólny wniosek Trybunału Obrachunkowego, że struktura programu mobilności „Leonardo da Vinci” oraz zarządzanie nim mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów;
64. pomimo że jest w pełni świadomy stopnia złożoności zadania opracowania odpowiednich wskaźników w przypadku wielu celów ustalonych dla programu i uznaje ostatnie postępy w tym zakresie, jest zaniepokojony stwierdzeniem przez Trybunał, że brak jest kompleksowego systemu pomiaru oddziaływania tego programu oraz że Komisja nie jest w stanie ocenić sposobu osiągania celów po trzech latach funkcjonowania programu, tj. po mniej więcej połowie okresu jego trwania;
65. wzywa Komisję do poinformowania Parlamentu o postępach w zakresie tworzenia nowego przyjaznego dla użytkowników i skutecznego narzędzia służącego do znajdowania partnerów, co rozwiązałoby problemy wnioskodawców ze znajdowaniem partnerów przyjmujących w innych krajach;
66. wzywa Komisję do zapewnienia prawidłowej oceny wniosków poprzez dopracowanie podręcznika oceny dla osób oceniających oraz włączenie kontroli ocen wniosków do kontroli mających na celu monitorowanie jakości oraz stopnia oddziaływania prowadzonych w państwach członkowskich, jeżeli analiza wartości dodanej takich kontroli okaże się pozytywna;
67. wzywa Komisję do stworzenia kompleksowego systemu pomiaru oddziaływania programu i ulepszenia systemu sprawozdawczości w zakresie osiągnięć i wyników programu, a w szczególności do bezzwłocznego zakończenia prac nad aplikacją LLPLink służącą do opracowywania sprawozdań dotyczących oddziaływania, a także do regularnego informowania Parlamentu o postępach w tym zakresie;
68. wzywa Komisję do rozwiązania problemu uchybień w kontrolach wskazanych w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego;

Część VII: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2010 zatytułowane „Wdrożenie podejścia Leader w zakresie rozwoju obszarów wiejskich”

69. zauważa, że, jak podkreśla Trybunał Obrachunkowy, istnieje wiele obszarów, w których dokonać można znaczących ulepszeń celem zapewnienia wartości dodanej, która ma zasadnicze znaczenie w podejściu Leader; wyraża ubolewanie, że po upływie dziesięciu lat od poprzedniej kontroli programu Leader przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy utrzymują się pewne poważne uchybienia;
70. popiera zalecenia 3, 4, 5 i 6 Trybunału Obrachunkowego;
71. zgadza się z zaleceniem 1, zgodnie z którym nie należy przyznawać finansowania na projekty, które ukończono, lecz uważa, że nie powinno to stać na przeszkodzie finansowania z programu Leader rozszerzenia istniejących projektów; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący przedstawienia propozycji, które umożliwiłyby rozszerzenie projektów w przypadkach, w których przedłożono nowy wniosek o finansowanie odnoszący się do kolejnych etapów;
72. zauważa w zaleceniu 2, że członkowie lokalnych grup działania (LGD) powinni „nie uczestniczyć w żadnej dyskusji, ocenie lub decyzji”, jeśli mają oni „osobisty, polityczny, zawodowy lub biznesowy interes w proponowanym wniosku”; zauważa ponadto, że rozporządzenie finansowe zabrania działań, w wyniku których może zaistnieć konflikt interesu; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o dopilnowanie, by członkowie komisji oceniających projekty i podejmujących decyzje w sprawie LGD w pełni zastosowali rozporządzenie finansowe; zgadza się, że zawsze należy sporządzać deklarację o braku konfliktu interesów, jeżeli zachodzi taka potrzeba, oraz że deklaracje o braku konfliktu należy opublikować w protokole z posiedzenia;
73. wzywa Komisję do zapewnienia jasnego określenia pojęcia „interes związany z projektem” oraz uważa, że normą powinny stać się szczegółowe protokoły ze wszystkich posiedzeń gremiów podejmujących decyzje, aby uspokoić obawy dotyczące nieuczciwości podczas wyboru projektów i by zwiększyć przejrzystość i neutralność procesu decyzyjnego;
74. uważa, że dla zapewnienia elementu wartości dodanej programowi Leader Komisja powinna nadal zachęcać LGD do podejmowania współpracy zewnętrznej w celu określenia podmiotów lokalnych, które są w stanie rozwinąć bardziej strategiczne projekty w pewnych obszarach, tak jak się to obecnie dzieje w Meklemburgii-Pomorzu Przednim (Niemcy) i w Irlandii;
75. wzywa Komisję do bezwzględnego wprowadzenia środków na rzecz zwiększenia przejrzystości wyboru projektów z wykorzystaniem przykładów Meklemburgii-Pomorza Przedniego (Niemcy) oraz Kraju Loary (Francja) i uważa, że należy wprowadzić system publikacji przez LGD na swoich stronach internetowych protokołów z posiedzeń, w trakcie których dokonywano wyboru projektów;

Część VIII: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 6/2010 zatytułowane „Czy osiągnięto główne cele reformy rynku cukru?”

76. zwraca uwagę, że, ogólnie rzecz biorąc, reforma unijnego rynku cukru w 2006 r. była sukcesem i osiągnęła cele zwiększenia konkurencyjności oraz wyrównania różnic cenowych między wewnętrznym rynkiem Unii a rynkiem światowym;
77. zwraca uwagę, że Trybunał Obrachunkowy ma zastrzeżenia co do mierzenia konkurencyjności opartego jedynie na regionach; podkreśla, że Komisja nie miała okazji zbadania rzeczywistej konkurencji indywidualnych plantatorów i fabryk; uważa jednak, że jeśli konkurencyjność w regionie była oparta nie na jego rzeczywistym potencjale, lecz na zniekształceniu rynku wynikającym ze stosunkowo wysokich kwot w niektórych regionach ze względów politycznych, to nowa sytuacja stworzona przez reformę nie gwarantuje optimum w zakresie rzeczywistego potencjału konkurencyjności tych regionów;
78. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że dane dotyczące wydajności i efektywności wytwórców cukru mogłyby okazać się naprawdę przydatne podczas oceny procesu wdrażania reformy; dlatego też zwraca się zapytaniem do Komisji, dlaczego nie wymagała ona takich danych jako warunku wstępnego otrzymania pomocy finansowej;

79. zwraca się do Komisji z pytaniem, dlaczego wielcy wytwórcy cukru, którzy zrzekli się swych kwot i przyjęli kompensatę wypłaconą z funduszu restrukturyzacyjnego – jako zachętę finansową do opuszczenia branży – nie zostali poproszeni o przedstawienie informacji dotyczących sposobu wykorzystania przez nich kompensaty; zwraca ponadto uwagę na znaczenie zbierania i analizowania takich informacji celem przyczyniania się do bardziej skutecznej i sprawnej organizacji wspólnej polityki rolnej w przyszłości;
80. przypomina, że zakłady cukrownicze zajmują ważne miejsce w polityce rolnej, a ich obecność na szczeblu lokalnym stanowi zasadniczy wymóg przetwórstwa buraków, chociaż wymóg ten nie ma zastosowania do tradycyjnych zakładów zajmujących się rafinacją trzciny cukrowej, gdyż trzcina cukrowa jest uprawiana poza Unią; dlatego też zwraca się do Komisji z pytaniem, jakiemu pożytkowi publicznemu służyła pomoc przejściowa wypłacana branży zajmującej się cukrem trzcinowym;
81. podkreśla – w odniesieniu do dodatkowych kwot izoglukozy – że jej przemysłowa produkcja nie jest związana z dostępnością kukurydzy lub innych surowców na szczeblu lokalnym oraz że, jak wspomina Komisja, cena kukurydzy i innych surowców wykorzystywanych w procesie przetwarzania izoglukozy pozostaje bez zmian; zwraca jednak uwagę, że popyt na izoglukozę i sposób jej konsumpcji różnią się zasadniczo od konsumpcji cukru; zgadza się więc z Trybunałem Obrachunkowym, że „niejasna jest logika objęcia następnie tych dodatkowych nieodpłatnych kwot procesem redukcji, mającym na celu obniżenie poziomu kwot” ⁽¹⁾, i zwraca się do Komisji z pytaniem, jakiemu pożytkowi publicznemu służyły nieodpłatne świadczenia przekazane wytwórcom izoglukozy;
82. wzywa Komisję do zbadania, czy fundusze przewidziane na restrukturyzację zostały wykorzystane na delokalizację niektórych unijnych zakładów wytwórczych do państw trzecich, które traktowane są przez Unię na preferencyjnych warunkach, biorąc pod uwagę fakt, że dotowanie wydajności poza Europą nie było jednym z celów reformy rynku cukru;
83. zwraca uwagę Komisji na fakt, że korzyści ze zwiększenia koncentracji przemysłowej w przedmiotowej branży nie przekładają się na żadne lub przekładają się na ograniczone obniżki cen dla konsumentów; zapytuje w związku z tym, czy Komisja przedsięwzięła jakiegokolwiek środki lub inicjatywy podczas reformy rynku cukru lub w jej kontekście, aby upewnić się, że obniżka ceny cukru sprzedawanego luzem przełoży się na cenę płaconą przez konsumenta końcowego;
84. zwraca uwagę, że według specjalnego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego istnieje „znaczne zróżnicowanie – od nadwyżki netto w wysokości 390 EUR na tonę, której się zrzeczono, do kosztów zamknięcia netto w wysokości 226 EUR na tonę” ⁽²⁾ i zastanawia się, czy reforma mogła być opracowana w taki sposób, aby zminimalizować to zróżnicowanie;
85. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że „brak jest całościowych danych dotyczących wpływu zrzekania się kwot na gospodarkę lokalną, liczbę utraconych miejsc pracy i alternatywne zatrudnienie pracowników zatrudnionych wcześniej w zamkniętych fabrykach” ⁽³⁾ i uważa wspomniane dane za naprawdę przydatne w stworzeniu całościowego obrazu reformy w objętych nią regionach; zwraca w związku z tym uwagę, że kiedy fundusze z Unii płyną do beneficjenta, to można oczekiwać – na podstawie prawa europejskich podatników do wiedzy – zwrotnego przepływu przejrzystych informacji dotyczących sposobu wykorzystania tych funduszy, co nie koliduje w żaden sposób z kompetencjami państw członkowskich;
86. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że państwa członkowskie, które zdecydowały się na dotowanie dywersyfikacji, powinny były opracować krajowe programy restrukturyzacyjne z wyszczególnieniem planowanych działań dywersyfikacyjnych w odnośnych regionach i poinformować Komisję o tych programach; dlatego też wzywa Komisję do określenia wpływu pomocy na rzecz dywersyfikacji na korzystające z niej regiony;
87. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że Komisja powinna zaproponować szereg środków „mających na celu usunięcie obostrzeń i ograniczeń występujących w obecnym systemie kwot, które niekorzystnie wpływają na konkurencyjność plantatorów i producentów” ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 6/2010, pkt 43.

⁽²⁾ Sprawozdanie specjalne nr 6/2010, pkt 72.

⁽³⁾ Sprawozdanie specjalne nr 6/2010, pkt 73.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie specjalne nr 6/2010, zalecenie 2.

88. w odniesieniu do uwagi Trybunału Obrachunkowego, że Unia stała się bardziej uzależniona od przywozów, nie jest w stanie ustosunkować się do odpowiedzi Komisji, według której, ogólnie rzecz ujmując, „poziom samozaopatrzenia w ramach utrzymanych po reformie kwot (ok. 85 %) można uznać za satysfakcjonujący”⁽¹⁾, uwzględniając otwarcie unijnego rynku dla państw trzecich; zauważa, że dyskusja na temat dostępności dostaw nie jest należycie udokumentowana ani uzasadniona oraz że Parlament nie miał dostępu do żadnych analiz dotyczących optymalnego poziomu dostępności cukru lub ewentualnych scenariuszy ukazujących skutki jego braku i możliwych reakcji (oraz odnośnych kosztów) w przypadku znaczących zakłóceń na światowym rynku cukru;

Część IX: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2010 zatytułowane „Poprawa funkcjonowania transportu w ramach transeuropejskich osi kolejowych: czy inwestycje UE w infrastrukturę kolejową są skuteczne?”

89. z zadowoleniem przyjmuje publikację dobrze przygotowanego i konstruktywnego sprawozdania przez Trybunał Obrachunkowy oraz przeprowadzoną przez niego dogłębną analizę;
90. jest zdania, że ulepszenia w zakresie określania projektów priorytetowych mogłyby dodatkowo wzmocnić koordynację i koncentrację środków finansowych Unii; wzywa Komisję do określenia definicji projektów priorytetowych zgodnie z możliwymi do wykazania potrzebami w zakresie istniejących i przewidywanych połączeń kolejowych;
91. wzywa Komisję do podjęcia niezbędnego działania w celu dostosowania infrastruktury kolejowej do obsługi połączeń transeuropejskich i jednoczesnego utworzenia brakujących połączeń na punktach granicznych oraz usunięcia „wąskich gardeł” w ważnych węzłach i wymiany lub modernizacji starej infrastruktury kolejowej;
92. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji mające na celu osiągnięcie postępów na szczeblu europejskim poprzez przyjęcie prawodawstwa; jest zdania, że Komisja powinna dodatkowo poprawić współpracę z państwami członkowskimi, aby z powodzeniem dokonać transpozycji aktów prawnych dotyczących bezpieczeństwa kolejowego i praw pasażerów, otwarcia i interoperacyjności rynków na szczeblu UE do przepisów krajowych;
93. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji mające na celu dalsze angażowanie znacznych zasobów, co przyczyni się do poprawy przygotowywania projektów;
94. wzywa Komisję do zasięgnięcia opinii zewnętrznych ekspertów w dziedzinie infrastruktury kolejowej w celu dokonania lepszej oceny technicznych aspektów proponowanych projektów przed ich zatwierdzeniem w ramach Funduszu Spójności;
95. podkreśla konieczność propagowania lepszego przygotowywania projektów w celu zmniejszenia niebezpieczeństwa wzrostu kosztów przyszłych projektów wskutek działania nieprzewidywalnych czynników, takich jak niespodziewanie trudne warunki geograficzne czy wymogi w zakresie ochrony środowiska naturalnego;
96. zauważa, że czasami występują opóźnienia, zanim infrastruktura zostanie udostępniona do użytku; zwraca się do Komisji o ściślejszą współpracę z państwami członkowskimi w celu dokonania niezbędnych ulepszeń w przyszłym procesie planowania;
97. z zadowoleniem przyjmuje skuteczne funkcjonowanie na odcinkach przeznaczonych na przewozy pasażerów kolejami dużych prędkości, co jest zgodne z oczekiwaniami;
98. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy odnotował różne komplikacje, w tym różnice w szerokości torów, zasilaniu trakcji w energię elektryczną, systemach kontroli pociągów (sygnalizacji), długości pociągów i zasadach operacyjnych; zwraca się do Komisji o udzielenie państwom członkowskim lepszej pomocy na rzecz przewyższania tego rodzaju komplikacji, co mogłoby ułatwić dokonanie ulepszeń w rozwoju transeuropejskich połączeń kolejowych; zwraca uwagę, że Unia musi odgrywać istotną rolę we wspieraniu interoperacyjności sieci krajowych oraz udzielać efektywnego wsparcia finansowego;
99. zwraca uwagę, że powołanie koordynatorów europejskich znacznie poprawiło realizację projektów dotyczących TEN-T, ponieważ spowodowało koncentrację inwestycji i ułatwiło opracowywanie projektów priorytetowych; wzywa Komisję do utrzymania roli, którą pełnią obecnie koordynatorzy, i do oceny możliwości powołania większej liczby koordynatorów w przypadku części projektów priorytetowych, w których występują istotne komplikacje;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 6/2010, odpowiedź Komisji, pkt 58.

100. jest zdania, że zadania Agencji Wykonawczej TEN-T trzeba rozszerzyć, jeśli chodzi o zwiększenie skutecznej kontroli i procedurę oceny w przypadku współfinansowania projektów priorytetowych;
101. zwraca uwagę, że chociaż od 2006 r. poprawiła się koncentracja współfinansowania w ramach TEN-T na punktach granicznych, to nadal pozostaje wiele do osiągnięcia, w tym likwidacja wąskich gardeł i utworzenie brakujących połączeń;
102. podkreśla, że podczas przygotowań do przeglądu wytycznych TEN-T trzeba ocenić wszystkie pozostałe problemy i kwestie;
103. wzywa Komisję do dokonania przeglądu polityki dotyczącej TEN-T w celu sprostania przyszłym wyzwaniom związanym z celami dotyczącymi zmiany klimatu, rozwojem gospodarczym oraz spójnością społeczną i gospodarczą;

Część X: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 9/2010 zatytułowane „Czy fundusze UE w ramach działań strukturalnych przeznaczone na dostawy wody do użytku domowego są wydatkowane w sposób optymalny?”

104. podkreśla, że woda, a zwłaszcza woda pitna, jest strategicznym zasobem naturalnym, który, podobnie do innych naturalnych zasobów, znajduje się pod coraz większą presją w XXI wieku z powodu wciąż rosnącego zapotrzebowania i dlatego zadaniem i obowiązkiem Parlamentu jest zwrócenie szczególnej uwagi na ochronę zasobów wody oraz rozsądne i racjonalne korzystanie z nich w celu zagwarantowania dobrej jakości wody i odpowiedniego zaopatrzenia w wodę pitną zwiększającej się populacji i przyszłych pokoleń;
105. z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne zalecenia Trybunału Obrachunkowego i zachęca państwa członkowskie do zwracania większej uwagi na zintegrowaną gospodarkę wodną, która służy zarówno interesom ekologicznym, jak i gospodarczym, podczas przygotowywania programów i projektów współfinansowanych przez Unię oraz do maksymalizowania wartości dodanej interwencji Unii;
106. podkreśla potrzebę bardziej rygorystycznej analizy projektów na etapie składania wniosków w celu uniknięcia nieprawidłowości; w związku z tym zwraca się do Komisji z prośbą o kontynuowanie prac nad lepszym stosowaniem wytycznych oraz wykazem pytań sprawdzających w drodze zapewnienia bardziej przejrzystych kryteriów oceny wniosków o dotację w celu zwiększania efektywności i spójności procedur i ich rezultatów, jak również, aby zapewnić podejmowanie dalszych działań w przypadkach, gdy nie dostarczono wymaganych informacji lub nie podjęto działań;
107. jest zszokowany ustaleniem Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym, chociaż niektóre projekty zostały ukończone kilka lat przed przeprowadzeniem kontroli, nie działały one ze względu na brak infrastruktury uzupełniającej; wzywa zatem państwa członkowskie do podejmowania starań w celu lepszego planowania projektów, aby nie dopuścić do sytuacji, w której kosztowna infrastruktura, jak w sektorze zaopatrzenia w wodę, nie może funkcjonować z powodu braku połączeń w sieci;
108. zachęca również państwa członkowskie do zapewnienia lepszego planowania poprzez kompleksową ocenę zapotrzebowania oraz do zadbania o to, by w miarę możliwości wdrażane inwestycje były efektywne i ekonomiczne dzięki przeanalizowaniu możliwości zwrotu kosztów od użytkowników i zwiększania efektywności w zakresie zużycia wody w celu ochrony zasobów wody i zmniejszania strat;
109. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie lepszej koordynacji i angażowanie większej liczby zainteresowanych stron w planowanie projektu, aby nie dopuścić do sytuacji, w których inwestycje mające na celu zwiększenie mocy przerobowej w zakresie zaopatrzenia w wodę wdrażane są w danej miejscowości bez uwzględnienia zmniejszonego zużycia wody będącego wynikiem innych inwestycji w tej samej miejscowości, lub sytuacji, w których dokonywane są inwestycje w nadrzędny system zaopatrzenia w wodę, z którego nie zobowiązały się korzystać dane miejscowości;

Część XI: Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2010 zatytułowane „Szczególne środki dla rolnictwa w regionach najbardziej oddalonych oraz na mniejszych wyspach Morza Egejskiego”

110. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego oraz odpowiedzi Komisji;

111. podziela zalecenie 1 Trybunału Obrachunkowego; w odniesieniu do art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej⁽¹⁾ uznaje, że zasada pomocniczości ma zastosowanie w odniesieniu do opracowywania programów zgodnych z wytycznymi określonymi przez Komisję; jest świadomy konieczności znalezienia odpowiednich środków na szczeblu krajowym w zakresie wyznaczonym tymi warunkami; pochwała rolę Komisji w kwestiach dotyczących zgodności programów z prawem Unii oraz podczas uzgodnień z organami krajowymi przed i w trakcie programowania, do czego można zaliczyć również wytyczne dla państw członkowskich; kładzie szczególny nacisk na rozwój współpracy pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi przy udoskonalaniu wskaźników kontrolnych i poprawie skuteczności;
112. podziela zalecenie 2 Trybunału Obrachunkowego; pochwała zmianę jednostronnego artykułu rozporządzenia (WE) nr 247/2006, w formie zaproponowanej przez Komisję, w celu ułatwienia corocznego przeglądu dokonywanego przez państwa członkowskie;
113. podziela zalecenie 3 Trybunału Obrachunkowego; uznaje zasadę pomocniczości państw członkowskich przy określaniu działań; uważa, że większe zaangażowanie uczestników programu oraz pogłębiona analiza ekonomiczna w danych państwach członkowskich mogą przyczynić się do poprawy działań; stwierdza, że określając działania na szczeblu krajowym, należy uwzględnić cele zrównoważonego rozwoju, aby zapobiec skupianiu się na działaniach powierzchniowych; dostrzega w określonych regionach potrzebę dotacji ryczałtowych oraz dotacji o charakterze czysto produkcyjnym, domaga się jednak opracowania bardziej zrównoważonego podejścia gwarantującego tym regionom racjonalne wykorzystywanie zasobów;
114. podziela zalecenie 4 Trybunału Obrachunkowego; wzywa ponadto państwa członkowskie do prowadzenia prac nad warunkami ramowymi dla wspólnych wskaźników kontrolnych; jest świadomy różnic w charakterystyce poszczególnych programów, które utrudniają opracowanie wskaźników kontrolnych obowiązujących dla całej Unii; uważa jednak, że niezbędne są wspólne wskaźniki kontrolne w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich; z zadowoleniem przyjmuje konsultacje Komisji z państwami członkowskimi w celu określenia wskaźników kontrolnych, które mają obowiązywać dla programów od 2011 r.; uważa te konsultacje za punkt wyjściowy do stworzenia modelu wzorcowego, który w dalszej fazie mógłby zostać rozszerzony na inne obszary podlegające finansowaniu Unii;
115. podziela zalecenie 5 Trybunału Obrachunkowego; przychyliła się do propozycji Trybunału Obrachunkowego dotyczącej zmniejszenia pięcioletniego odstępu czasu w dokonywaniu oceny programu; przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji w związku z propozycją Trybunału Obrachunkowego; proponuje, podobnie jak Trybunał Obrachunkowy, zmniejszenie do jednego roku pięcioletniego odstępu czasu w dokonywaniu oceny, bez uszczerbku dla rocznych sprawozdań z realizacji działań, przedstawianych Komisji przez państwa członkowskie; domaga się ponadto stworzenia systemu informacji zarządczej monitorującego w oparciu o reprezentatywne wskaźniki kontrolne dane gromadzone przez państwa członkowskie i zwiększającego skuteczność i trwałość stosowania pomocy finansowej;
116. wzywa Komisję do poprawy skuteczności współpracy z państwami członkowskimi; przyjmuje do wiadomości, że Komisja nie może zmusić państw członkowskich do egzekwowania proponowanych zmian mających na celu poprawę zrównoważonego charakteru programów; uważa, że większe zaangażowanie Komisji w zakresie kontroli zwiększy skuteczność programów;
117. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzania jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).

⁽¹⁾ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.